

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Égész évre	4 frt. — kr.
Fél évre	2 frt. — kr.
Negyed évre	1 frt. — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendő.

Megjelenik

minden Kedd en

Hirdetési díjak:

Egy hasábas garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetéseknek már csökkent díjak egyezség szerint.

Tisztelt olvasóinkhoz!

A folytonos megfeszített munkálkodásban kimerülve s az előfizetési díjaknak sok oldalról való késedelmes beküldése következtében anyagilag is megterve az „Erdészeti Ujság” további kiadásával és szerkesztésével járó szellemi és anyagi terheket gyöngye vállaim továbbra meg nem bírják s ezeken könnyítendő és hogy a mindenfelől sürűn hangzotatott különféle igényeknek a jövőben is lehetőség szerint megfelelhessenek, ezeknek a nem csekély terheknek megosztásához társul kértem föl Szontágh Elek I. oszt. m. kir. főerdőőr urat, ki maga is érezvén és ismervén az általunk közösen szolgált érdekek nagy fontosságát, készségesen vállalkozott a terhes munka megosztására s a nehéz küzdelemben való részvételre.

Nehéz lenne megállapítani, hogy lapunk kiadásánál mi a terheesebb: a szellemi résznek a vezetése, vagy pedig az anyagiak kezelése! Az utóbbi nem lenne

tulságosan nehéz, ha az előfizetők évnegyedenkint pontosan beküldenék előfizetési díjaikat, de sajnos, a legnagyobb rész nagyon könnyen veszi a dolgot és vannak olvasóink, kik már két évet meghaladó időn át is elfogadják lapunkat s gyakori ígéretek ellenére előfizetési díjaik még mindig a hátralék rovatában szerepelnek. A szellemi részt nem is említjük; elég annyit mondanunk, hogy egy-két derék munkatársat leszámítva alig akad ember, ki velünk ezt a nehéz terhet megosztán, azon csak némiképp is könnyíteni igyekeznék.

A lapunknál beállott változás alkalmából két rendbeli kéréssel járulunk igen tisztelt olvasóink elé. Az egyik szól a hátralékosoknak, kiket még egyszer fölkerünk, hogy hátralékaikat kiegyenliteni, előfizetéseiket megújítani lehetőleg még e hó folyamán sziveskedjenek annyival inkább, mert Szontágh Elek ur a jövő hó elsejével a lap anyagi, tehát pénzügyi részét fogja átvenni s így alólírottak a régi hátralékokkal teljesen tisztába kell jönnie;

TÁRCZA.

Egy rókaért egy pár csizma.

A tisztelt olvasó elolvassa elbeszélésem föliratát, bizonyára azt fogja hinni, hogy egy szép rókat lőttem, annak bundáját eladtam s ennek árából egy pár csizmát vettem magamnak. Nos, azok, a kik így gondolkoznak, fellelte nagyon tévednek, először azért, mert nem igaz az, hogy én rókat lőttem volna, másodszor pedig azért, hogy ha lőttem volna is, a bőrének árából legföllebb gavalléroktól levett csizmát lehetne venni, már pedig erdész embernek nem akár milyen rongyra, hanem jó csizmára van szüksége. Másként történt velem az eset s bár kissé róstellsem is a dolgot, mégis csak elmondom mások okulására és talán mulattatására is, mert tudni való dolog, hogy az emberek mindig szivesebben mulatnak és nevetnek a más baján, mintsem hogy részvételt legyenek irányában.

A dolog úgy történt, hogy január havának derekán beküldtem volt az „Erdészeti Ujság” szerkesztőségéhez egy kis dolgozatot, melyben erősen kikeltem az akkori locs-pocs ellen, midőn egyszerre csak megváltozott az idő, mintha megijedt volna dorgálásomtól s én szinte örültem, hogy dolgozatom nem jelent meg, már vagy azért, mert nem jutott el rendelkezése helyére, vagy pedig mert nem ütven meg a közölhetőség mértékét, a papírosárba került.* No ezt az időváltozást nem szabad fölhasználatlanul hagyni — gondoltam magamban — jó lesz utána nézni, nem lehetne-e vagy egy pár rókat kifordítani bundájából. Rókaprémes téli rokkom már úgy is olyan vedlő állapotban van, hogy mikor ledobom magamról, soha sem vagyok azzal tisztában, — hol maradt több szőr: az alsó vagy a rókaprémes kabátban.

* Hirtelen magunk sem tudjuk megmondani a sorsát. Lehet, hogy rengeteg iromány halmazunkban elkeveredett s később kerül elő; majd ha nálunk is esőfő idő lesz, föl fogjuk használni.
Szerkesztő.

kivált régi hátralékosainkat kérjük a díjak kiegyenlítésére, mert különben azokat a költséggel járó postai megbízás útján lennének kénytelenek beszédni.

Második kérdésünkkel lapunk összes barátaihoz fordulunk, kérve őket, hogy a szellemi téren ne vonják meg tőlünk támogatásukat. Az erdész élet annyira mozgalmas, annyira gazdag különféle érdekes eseményekben, hogy alig akad ezen a téren működő ember, kinek megírni valója nem lenne. Ne radjon attól vissza senki, hogy talán nem igen jártas a tollforgatás mesterségében, a szerkesztő szívesen vállalkozik a javítás, átalakítás eszközzésére; az se kedvetlenítsen el senkit, ha beküldött dolgozata vagy éppen nem, vagy pedig csak késedelmesen jelenik meg; vannak dolgok, melyeket közölni nehéz, vagy éppen lehetetlen, a késedelmet pedig néha csak általunk ismert körülmények okozzák.

Valamennyi barátunkhoz pedig azzal a kéréssel fordulunk, hogy támogatásukat tőlünk a jövőben se vonják meg. Nagy és nemes czélok azok, melyeknek elérésén fáradozunk, melyek szolgálata minden időket és erőnket igénybe veszi. Ne csüggedjünk el, ha az eredmény gyorsan nem mutatkozik; hosszú vajadás, nehéz és kitartó küzdelem kell ahhoz, hogy a nagy eredmények megszülessenek. A kitartó munkálkodás eredménye csak el lehet odázza, de végleg el nem maradhat!

Még egyszer: tartsunk össze, támogassuk egymást s ne hagyjuk el könnyelműen magunkat, mindent csak a jó sorsra bízva. Kell, hogy még valaha ránk is jobb napok virradjanak!

Szászsebesen, 1897 évi május hó 25-én.

Podhradszky Emil,

az „Erdészeti Ujság” szerkesztője és kiadója.

A tervet pompásan főztem ki, sajnos, mégis lefőzve kellett haza térnem.

Elmentem ugyanis az alig 25 éves fiatalosba, mely tudtommal a rokának legkedvezenebb tartózkodási helye volt. Máskor is jártam én már itt és mondhatom, hogy majd mindig eredménnyel, de ekkor mint ha minden ellenem esküdött volna, egyik pech a másik után ért utól.

Mint már említettem, a locs-pocs időt szép januári tél váltotta föl s a természetet szép friss hólepel takarta be, a fák ágai szinte töredezték a rájuk nehezedő hónak a sulya alatt.

Vigyázva, óvatosan kerülve minden zajt, mint a kigyó siklom át a fák tönkelegében, de nem tud az ember mindenre eléggé vigyázni lenni. A mint úgy bandukolok, egyszerre csak megragadja valami a vállamat s mire észreveszem, hogy mi az, már visszapatlan róla egy száraz ág, magával víve emlékül kabátomból vagy egy tenyérnyi darabot s teli szórva nyakamat hóval, mely a fölött való örömben, hogy oly jó helyre

Mult, jelen és jövő.

A czikkem fölíratául alkalmazott három különféle időszak az erdészet világában olyan, hogy azokról keveset, sokat és nagyon sokat is lehetne írni s a megírandókhoz kiváló tehetséggel birni. Ilyet magamnak nem vindikálván, csak szerény pár sorban akarom leírni azt, a miket az erdészet terén tapasztaltam, a mi a szívemet nyomja s egyuttal a bennem élő reményeknek is kifejezést adni.

Az erdészet régiebb multját mondhatni sűrű homály takarja s arról még a legavatottabbak is vajmi keveset tudnak, annyit azonban bátran állíthatok, hogy az még a mostoha gyermekek között is a legmostohább volt s alig törődött vele valaki. Az erdőbirtokosok legnagyobb része erdejét csak akkor látta, midőn abban a vadászat nemes szenvedélyének áldozott s ha nagyuri passzióinak kielégítéséhez néha nagyobb összegre volt szüksége, kész volt erdejében a legnagyobb pusztítást is megengedni, nem törődve azután az így támadt hiánynak költséges pótlásával. Az erdőkerülő személyeztről alig érdemes szólni; annak legnagyobb részénél a szakképzettségnek még csak az árnyéka sem volt meg; kivételt képezett talán egy pár külföldről bevándorolt képzett erdész. Nagy dolognak kellett történni, hogy ez a

került, rögtön olvadozni kezdett s mire el akartam távolítani, már a leve végig csorgott meztelen hátamon, nem éppen kellemes érzést keltve bennem.

Ez még csak megjárta volna, de ott az a nagy folytonossági hiány a kabátomon! A kitépett darabot megkaptam ugyan, de már most ki varja föl? Mégis csak jó dolog az, ha az ember megnősül; ha már egyébbre nem is való az asszony, legalább az ilyen kisebb hiányokat megigazítja; no de nem is maradok sokáig legény ember!

Kissé megszonytolodott kedvvel mentem odább s csakhamar elértem egy nagy mocsárhoz; régi jó ismerősöm volt ez nekem, tudtam, hogy térdem fölül alig van víz benne, mert egyszer, midőn egy ruczát lőttem benne s jobb kutya híján magamnak kellett azt kihoznom, megmértem a mélységét.

Gondolkodóba estem, mit tegyek? Rá bizzam magamat a még kissé fiatal jégkéregre, vagy pedig kerüljem meg a lápot? A kerülő nagy volt, a jég meg legalább a szélén elég erősnek látszott arra, hogy egy

szomoru állapot jobbra változék, hogy erdészetünk büszkén sorakozhassék a külföldi előbbre haladott testvére mellé s ne maradjon továbbra is a sutba dobva.

A véres háborúnak, dughálal pusztításának szomorú emlékeiben gazdag 1866-ik esztendő egyik vigasztaló eseménye volt az orsz. erdészeti egyesület megalakulása. Egy pár lelkes férfiú lépett az eszme szolgálatába, nem riadva vissza a nagy tömeg elöitéleteitől, nem a kezdet nehézségeitől. A kicsiny mustármag el lett vetve s ma már az erdészet boldogan hűsel a terebélyessé nőtt fa enyhet nyújtó árnyékában. Mert nem lehet azt letagadni, hogy erdészetünknek mai ha nem is fényes, de legalább tűrhető állapota ennek az egyesületnek köszönheti létét. Itt hozták először szóba, itt vitatták meg azokat a kívánatokat, melyeket később a törvényhozás törvénybe iktatott.

Azt, hogy az erdőtörvény mi mindent rendez és rendel, fölösleges itt bővebben magyarázni, mert hiszen azt lapunk olvasói kivétel nélkül tudják, elég legyen csak azt fölemlíteni, hogy gondoskodott megfelelő szakérők szaporításáról és alkalmazásáról, nem különben az erdők okszerű kihasználásáról és továbbfejlesztéséről. Is ebből támadt állapot képezi erdészetünk jellegét.

Ne higgye azonban senki, hogy az erdő-

törvény minden tekintetben eldorádót teremtett és hogy nincsenek annak árnyoldalai is, kivált azokban a rendelkezéseiben, melyek az erdészeti személyzetre vonatkoznak.

Kimondja a törvény, — és pedig nagyon helyesen, — hogy az erdők kezelésénél csak olyan egyének alkalmazhatók, kik az ehhez szükséges szakképzettséget maguknak megszerezték s az ilyenek alkalmazását nem csak a kincstár, hanem még magánosok tulajdonát képező erdőknél is alkalmazni rendeli. Azok, kik magukban hivatást éreznek, tömegesen sietnek maguknak a szükséges képzettséget megszerezni, abban a biztos reményben, hogy annál a rengeteg erdőbirtoknál, mely szakképzettség alkalmazására van kötelezve, mihamarább álláshoz jutnak, mely nekik a megélhetést biztosítja és a legtöbbet itt éri azután a keserű csalódás. A törvény meghagyja ugyan, hogy kik kötelesek szakképzettségüket alkalmazni, de hogy ez a rendelkezése mennyire lesz végrehajta, arról tanubizonyságot tehet az a sok minden szakképzettséget nélkülöz segédőr, erdőszolga stb. ki nem csak magánuradalmaknál, de magánál a kincstárnál is szakképzettségű erdőőr helyettesít, védkerületet önállóan lát el és kezel.

Ez azonban még hagyján, de mit szóljak az erdészeti személyzet javadalmazásáról? Nem

78 kilós embert elbirjon. (Itt elárulom a tisztelt olvasónak, hogy ebből a sulyomból vagy 15 kilo arra a zsebpenzre esik, mit szegény szülőimtől kapok, mert bizony gyöngye fizetéséből magából ilyen nehéz soh'sem lettem volna).

Isten neki! már csak neki vágok; talán kedvez a szerencse. A jég meg-megroppant ugyan néha alattam, de mégis ment a dolog valahogy egészen a mocsár közepéig, itt azonban minden kímélet nélkül szerencsén beszakadt nagy roppanással s én térdig a vízben álltam.

No, szépen vagyunk! amott pedig a tulsó szélén most iramodik el a roppanás által nyugalmában megzavart róka tölem vagy 60 lépéssnyire.

Bumm! Bumm! — roppan az én fegyverem is és a hatalmas ravaszfi egy pár karikát vetve a saját tengelye körül, elterül a havon.

Hála Istennek, hogy legalább nem hiába süppedtem a marasztba, van már kárpótásom a bajért. Igyekeztem kifelé a zsákmányomhoz, a mi ugyan nem volt

könnyű dolog, mert a jég már most minden lépésem után leszakadott. Végre kikászolódtam s oda értem, a hol rókát fölbukni lattam; hát az árgyélusát! minden van ott inkább, csak róka nem; a gaz kópé elmenekült.

Bosszuan indultam keresésére a nyomán, de reményem csakhamar füstbe ment, mert alig pár lépés után a friss nyomok olyan tömkelegébe értem, melyek között sehogys nem tudtam eligazodni s miután átázott lábaim sem érezték magukat valami kellemesen a januáriusi hidegben, kénytelen — kelletlen s nem valami rózsás kedvvel hazafelé fordítottam szekerem rudját.

Valóban szármalms egy alak voltam, a'mint így ballagtam hazafelé. Kabátom, mely egy személyben ünneplő meg mindennapi is volt, elszakadva; susztertől még alig pár napja kikertült eszímám kívül-belül átázva, a róka meg fittyát hány valahol a sürűben vadászügyességemnek. És a nap rám nézve csakugyan az volt, a mit „nem szeretem nap“-nak szokás nevezni.

De hát fogytán dicserjük a napot, mondja a példabeszéd. Ha én keserűségem kelyhe sem telt

tem itt a kinstárnál alkalmazottakat, mert azokról ahogy-ugy mégis csak gondoskodva van, de vajjon hol intézkedik az az erdőtörvény, mely a szakképzetséget megkívánja, arról, hogy az ilyen szakképzett egyén képzettségének megfelelő, megélhetését biztosító javadalmazásban részesüljön? Ez bizon az uradalmaknak, a magánosoknak kényükre-kedvükre van hagyva. Hol van gondoskodva a magán erdőőröknek vénségükre, szolgáltatásképtelenségükre való biztosításáról? Ki törődik az elhaltak hátrahagyott családjaival?

Akkor, midőn az erdőtörvényt megalkották, ezzel uttőrvő munkát végeztek s talán nem is lehetett a figyelemnek mindenre kiterjedni, de hát azóta három hosszú évtized, szinte egy egész emberöltő telt el s ez alatt a hosszú idő alatt lett volna már alkalom a hiányokat fölfedezni, a bajokat orvosolni, mert ezek a hiányok és bajok képezik a botrány követ az erdészetről. Tőlünk megkívánják a szakképzettséget, de ellenszolgáltatásnyul csak ritkán adják meg azt, a mi joggal megillehetne.

Azt fogják ellenvetni, hogy bajos a magán embernek parancsolni, neki megszabni, hogy alkalmazottjairól mikép gondoskodjék. Ezek azután igyekeznek minél olcsóbb embert keresni, s miután csekély javadalmazásukra nem akad válialkozó, azzal mentik magukat, hogy kevés

még a szakképzett ember, nem lehet ilyet kapni s ezért kénytelenek olyat alkalmazni, a milyen éppen akad, de azért sietnek az ilyet is mint erdőört a közgazgatási hatóságnál fölesketni, hogy neki a törvényadta jogokat ez által biztosítsák és hogy a gyöngébb javadalmazásért némileg kárpótollják, alerdész, erdész, erdőfelügyelő, erdőkezelő stb. hangzatos titulusok használatára jogosítják. No hát szerintem itt lehetne őket legkönnyebben megfogni.

Mondja ki a törvény, hogy a közgazgatási hatóságnál csak az az erdészeti alkalmazott bocsátható esküre, ki magának a szolgáltatához szükséges képzettséget megszerezte s meglássuk, hogy sokan, ki ezzel eddig nem sokat törődtek, igyekezni fognak megfelelő díjazás mellett képzettségét találni.

Sok az erdészeti személyzet baja, alig lehet azt mind egy szuszra elmondani; ezeken a bajokon pedig mihamarább segíteni kell, mert csak így fogja fölválthatni a vigasztalan jelent egy szebb jövő, melybe bizni meg nem szűntünk. Kézséggel elismerem én azt, hogy az állam egymaga minden hatalma, minden eszközei mellett sem segíthet minden bajon egyszerre s hogy az olyan nagy reformokhoz hosszabb idő szükséges, de belátva ezt, legalább arra kérjük a hatalom képviselőit, hogy magunknak is engedjenek egy kis szabad kezét ott, hol jólétünk előmozdításán

meg még egészen s ki kellett azt űritenem egész a fenekéig.

Haza vergődve első dolgom volt a csizmaimat lehuzni s a hivatal vendégül oda befészkelődött vizet kicsurgatni. Begyújtottam a kályhába s megcsúfolt lábaimet oda tettem közelébe száradni, magam pedig — nem lévén sem kéznél, sem közelben más — neki fogtam kabátom foltozásához. Ennél a mesterségnél vettem csak észre, hogy milyen jó dolog az az erdőőri szakiskola! Megtanul ott az ember mindent, még ruhát foltozni is. Igaz, hogy tűm és cserzám nem volt valami finom, gyűszűt csak hirtől ismertem, az ollót pedig éles fogaim helyettesítették. Arról, hogy minden öltésnél jól megszűrtem az ujjaimat, no meg hogy az öltések olyanok voltak, mint a ficzánkölő nyúl ugrásai, nem is szólok. Mondhatom, hogy megizzasztott a szokatlan munka erősen, de végre mégis csak végire értem s ott diszelgett a folt eltakarva a hiányosságot.

A nehéz munka és a napi fáradság után gyomrom is fölszóllalt s hangos korgással figyelmeztetett,

hogy: adjátok meg a császárnak, a mi a császáré, a gyomornak, a mi a gyomoré!

Neki űltem szerény vacsorámnak s olyan jóízűten fogyasztottam el, mint ha csak a legpompásabb pástétomokból állt volna s miután még jól megraktam kályhámat, végig heveredtem ágyamon és rövid idő múlva mély álomba merültem.

Öreg reggel volt, mire mély álomból fölébredtem s nagy tüsszögések közt tápáskodtam föl ágyamból. Valami gyanus búz volt elérjedve a szobában s én gonosz sejtelmektől űzve siettem a kályhához. Sejtelmem nem esalt; az egyik csizmám nagyon közel talált esni a kitűzesedett kályhához s annyira összezsugorodott, hogy ebből ugyan lábravalót nem csinál még a legügyesebb lábtűművész sem.

No szépen vagyunk! Föláldoztam egy pár csizmát egy olyan rókaért, a mi nines. Most mehetek meztláb grófmhoz segélyt vagy előléptetést kérni, hogy más csizmát vehessek. Addig is, mig ezt megkapom, tisztelt olvasóm, Isten veled!

Machay Pál.

fáradozunk a nélkül, hogy másnak a kárát ohajtanók.

Ne zárkozzék el senki ridegen az igazság szava elől, hanem szívére téve kezét ismerje el, hogy nem jajgat az, a kinek nem fáj. Kérjük ki-vált az országos erdészeti egyesület vezérlő férfait, hogy méltassák némi figyelemre az erdészeti szolgálatában álló s annak nem utolsó tényezőit képező erdészeti altisztai személyzetet is és igyekezzenek oda hatni, hogy az általuk is bizonyára jól ismert türhetlen állapotok mielőbb megváltozzanak, mert csak így lehet kilátás arra, hogy az erdészet az ő teljességében a jövőben fel fog virágozni. Hiába mutatunk föl minden egyébbnél eredményeket, ha az altisztai személyzet sorsa továbbra is mostani állapotában megmarad, akkor az egész fény, mit a világ előtt fitogtatni fogunk, mivel szemét elkápráztatni akarjuk, nem lesz a nemes arany-nak tiszta, tündöklő fénye, hanem — csakalmi.

Kétélű vadászkés

LEVELEZÉS.

Bozsnyó 1897. május 19-én.

Tekintetes szerkesztő ur!

Borkai barátunk, kinek érdekes vadász kalandjairól a minap megemlékeztem, igazán szerencsés egy ember; nem elég, hogy a vad az erdőben puskájának csőve elé kerül, még lakásán is meglátogatja, a mint azt az alábbi eset is bizonyítja, tanuságát téven egyszersmind arról, hogy nem csak ő maga rettentetlen vadász, de bátorság dolgában méltó párjára akadt szeretett nejében is.

Ugy történt a dolog, hogy Borkai folyó hó közepén kiment nyírfajd kakas lesre; ez a nemes madár kerületben nagyon el van terjedve s május hava az ő dűrgésének és szerelmeskedésének az ideje. Természetes, hogy mint mindig, úgy ez alkalommal is szerencse kísérte. A rózsás hajnal első pitymallatánál, alig hogy fölalt jól kiválasztott les helyére, két nyírfajd kakas szállt egyszerre feléje, melyeket ő egyetlen sikerült lövéssel lekapt. Vigan ballagott zsákmányával az erdők mélyén lévő lakására, itt azonban olyan meglepetés várt reá, melyre gondolni sem mert.

Az udvaron egy két éves vadkan feküdt véresen s mellette álló neje mosolyogva fogadta a hazatérő urat büszkén mutatva zsákmányára. Faggatásaira azután a derék asszony elbeszélte férjének, hogy miként jutott a szép zsákmányhoz.

Mig Borkai a kakasok után bujkált az éj sötétjében,

ugy éjeltájban arra ébredt föl az asszony, hogy a vadász kutyák erősen csaholnak valamire. Erre ő nem úgy tett, mint az asszonyok legtöbbször tette volna, hogy a takarót rá huzta a fejére, hanem mint méltó párja a bátor férjének leakasztotta annak forgópisztolyát s félelem nélkül kiülétt az udvarra. Itt azután mindjárt megbizonyosodott a zaj okáról. A vadkan megsejtette a kertben elültetett krumplit s miután sokalta bevárni, míg az a termést is meghozza, vigan hozzálátott a fészkek föltúrásához s kedvére lakmározott. Szerencsétlenségére nem vette figyelembe, hogy vadász ember lakásába tévedt s ez okozta vesztét. A vadászkutyák — derék három darab — megsejtették a hivatal vendéget s bátran neki rontottak, —

A derék amazon a kutyák biztatása végett egy pár lövést tett s ez a fogása nem is tévesztette el hatását, mert ezek most még dühösebben estek neki a menekülni akaró vadnak s alig tíz percnyi kemény tusa után kioltották életét. A pórul járt vadat még az éj folyamán haza szállította cselédjével.

Gratulált szívből a két szerencsés vadásznak szerencséjéhez és még sok hasonlatos kíván.

Mikó László

járási erdőőr.

Emlékezés Költő Károlyra.

Előttem fekszik az „Erdészeti Ujság” száma. Fejem kezemre hajtva, kinző nyilatát tépi szivemet: agyam az élet mulandósága feletti tételődés gondolatainak sokaságától nyilzóság, mint a sértett hangyaboly.

A különféle hírek „Halálozás” rovatában egy névre akadtam s mintha kigyó csipett volna meg, úgy pattantam fel nyugodt helyzetemből; százszor is meg-néztem, hát ha csak szemecsalódás, de végre is meg kellett bizonyosodnom, hogy úgy van, hogy Költő Károly nincs többé! . . .

A halál bevégezett tény, csalhatlan örök igazság. Korlátlan hatalma előtt nincsen tér, idő és befolyás. Uralmának erejét, mert mindennapos, az emberek csak akkor érzik, ha közvetlen érdekkel vannak és száz, meg száz esetben érzéketlennek maradnak.

Sokan lehetnek kedves lapunk olvasói között, kik őt nem ismerték, de vannak elegenden olyanok — mint magam is — kikkel az ő most már kihűlt szíve a leg-nemesebb szálakkal volt összefűzve: a barátság köte-telékével.

Ifju volt; szíve telve nemes tulajdonságokkal, akarateréje, mint fajbelíjei valamennyinél aczélskemény; bajban nem csüggedő, szerencsében el nem bizakodó jelleme tiszta volt, mint a nap. És e nagy lélek por-hüvelye, a mulandóság keze érintésétől életemül nyug-szik, lent, között anyánk keblében.

A szó tisztább értelmében vetélytársak voltunk, küzdve mindketten a szakiskolai babérrért; Ha én előbbre léptem, ő makacs szivóssággal tört elembe és

ha ő volt előnyben, önzetlenül nyújtá jobbját felém, hogy magához emeljen. E nemes versengés köztünk minden téren megvolt, így midőn kedves lapunk előde az „Erdőőr” megindult és én erről értesítve őt előfizetésre felszólítottam, következő leveléből, ha ugyan meg sem írta, de lelki szemeimmel leolvastam akaratát: „Hive leszek ez ügynek, míg szívem egyet dobban; erősebb hive, mint bárki valaki . . . S ha ez a „Góbé” — így hívtam őt — székely gyerek valamit feltett magában, azt a poklokon keresztül küzdve is megette.”

Hon szerelménél, baráti érzelmeinél és pályája iránti vonzódásánál csak az egy Istent imádó hite volt nagyobb . . .

Háromszékben született, Liptóban küzdött és Kisküllőbe tért pihenni. Élt 23 évet . . .

* * *

Kedves halott! . . . Szavam elcsuklik, szemeimből könny pereg, midőn megtudtam, hogy az ég tejútján Csaba népéhez tértél, Hadúr elébe. Lényed szellemét látom a hogy búcsut int felém; búcsut, végbúcsut e földi létől, hol élve oly igaz barátom — nem! testvérem voltál! Szíved kihűlt, az érzet, mi benne volt é; szemed elhomályosult, de tekintete megmaradt. Ez örök éltű érzettel küldd le tekintetedet ide le közénk, szaktársaidhoz, kik elveszteden keseregve, emlékedet szíveink csarnokának szentélyébe retjükk. Kedves lapunk, melynek élted fogytaig hive voltál, szintén részt vesz fájdalomunkban s az ő hasábjaira vetve — midőn lelked nyugalmáért esedezünk a nagy Teremtő előtt, — küldjél hozzád végszavunkat: Isten veled! . . A szebb hazában való találkozásig Isten veled!

Istvánfi.

Különfélék.

Ne ijesszük a gyermekeket! A szülőknél általánosan meg van a rossz szokás, hogy gyermekeiket, ha azok helytelenül viselkednek, különféle ijesztgetéssel igyekeznek jó utra téríteni. Az ilyen ijesztgetéseknek gyakran szomorú következményei lesznek, eltekintve attól, hogy az ilyen gyermekek kivétel nélkül idegesek és félénkek lesznek. Löwinger budapesti kereskedő is Etelka nevű 4 éves leánykáját keményseprővel szokta ijesztgetni. A napokban a kis leány több társával játszadozott, midőn az egyik gyermek elküldötte magát: „jön a keményseprő!” A gyermekek erre szétrebbenek, a kis Etelka pedig annyira megijed, hogy halva rogyott össze.

A szenecsovi bűbajos. Olexál erdőkerülőt, a ki a galíciai határszelen Priszlów fölött őrzi a közbirtokossági erdőreszeket, vorzsbek-nek, bűbajosnak nevezi a nép, mert jó pénzért minden-féle bajra tud orvosságot adni annak, a ki hozzá fordul. Az idei tavaszon Strachek szenecsovi pör fiatal felesége fordult hozzá olyan szerért, a melylyel vén

urát elteheti láb alól. A menyecskének régóta jómódú szeretője volt, urának lesekedése zavarta őket, hát elhatározták, hogy megsszabadulnak az öregtől. A vorzsbek jó pénzért, strichinint adott az asszonynak, a ki a mérget ételbe keverve, feladta az urának. Éppen vendége is volt az öregnek akkor s így mindkettő evett mérgeből. A menyecske ezt látva rájok gyújtotta a házat. Ott találták a két holtestet, megszenesedve. A dolinai járásbírósg aztán megindította a nyomozást. A holtesteket exhumálták és belső részeikben nagy mennyiségű strichinint találtak. A menyecskét s a vorzsbeket elfogták. Mindketten tagadják bűnösségüket. A vizsgálatot erélyesen folytatják.

Felhőszakadás Erdélyben. Kolozsvárról írják, hogy az Aranyos és Szamos folyók hegypatakjainak vidékéről óriási záporokat és felhőszakadásokat jeleznek. A partmenti földek őszi és tavaszi vetését az áradat teljesen tönkretette, a malmokat elsodorta. A erdőinkin óriási veszteségeket szenvedett. A tordai kincstári fagerebet a feltartóztathatlan ár elsodorta. A topanfalvi erdőeségek egész évi fatermése a hullámok zsákmánya lett. A hidegszamosi gátakat a víz szétrontotta s az öbe rakott fával a mezőket és szántóföldeket elborította.

Modern liliputiak. Müller Emil, a taskendi liceum tanára, egy, a párisi földrajzi tansulathoz intézett jelentésében azt írja, hogy Olissen és Felipen dán tiszték a Pamiron, Középszasia kopár fősíkján, eddig ismeretlen törőfajt fedeztek föl; ez a törpe nép csakis vadászati zsákmányból él, nem ismeri a pénzt vagy egyéb pénzértéket, hanem teljesen ő állapotban van. Nemcsak az emberek, de még a háziállatai is törpék, az ökrök alig akkorak, mint az európai szamarak, a szamarak pedig olyan nagyorak, mint a mi kutyáink stb. A népség visszamaradt, fejletlen termete Müller szerint abban lel magyarázatát, hogy a kopár síkon kevés tápláló eledel terem, és ezek a modern liliputiak csak kis mértékben tehetnek szert megfelelő tápanyagra.

A világ legnagyobb órája. Philadelphiában van és a város tulajdona. A számlapnak, melyet éjjeli vilámoassággal világítanak, átmérője tíz méter. A nagymutató, melyet bátran lehetne használni gerendának is, négy méteres, a kis mutató pedig 2.50 méter. A negyedeket és órákat a kecses kis időmérő 25 tonnás harangon jelzi. De ki húzza föl ezt a gigászi órát? Ez a kérdés. Nos, hát egy gőzgép. egy másik gőzgép pedig a világító készülék dinamógépét hajtja

Egy spanyol Mathusalem. Hihetetlen hír érkezik Spanyolországból: Gaviriában Biskaya tartományban, pár nap előtt egy öreg ember halt meg, akinek a koporsójára ezt írták; „Élt 148 évet, 6 hónapot és 9 napot.” Az öreg ur özvegyét és 3 árva hagyott hátra. Az özvegy 135 éves, az árvak közül az egyik fiu 86, a másik 97, a leány pedig 102 éves. Így írja ezt egy madridi lap, Gaviria helység lelkesze és előjárója pedig az adatokat megerősíti.

Bélyegtelen kérvények. A közgazgatási bíróság ítéletével kimondotta, hogy kedvezményes áru vasúti menetjegy váltására jogosító igazolványokért a magyar királyi államvasutak igazgatóságához bélyegtelen beadványban lehet folyamodni. Ez a sokévi törvényellenes gyakorlatot megszüntető határozat nagy örömet okozott a tisztviselőeknek, a kik most már családtagjaik számára is bélyegtelen beadványban kérhetnek kedvezményt.

A rossz tréfa. Aradon mézszársekbe jött egy asszony s beszédközben a tőkére tette kezét. A mézszáros tréfából azt mondta, hogy bárdjával egy csapásra le le tudná vágni a kezét, mire a menyecske csak úgy félévállról szólt oda, hogy hát próbálja meg. Az asszony nyilván hihette, hogy a mézszáros azt nem fogja megtenni, a mézszáros pedig gondolta, hogy majd elkappa a kezét. Mindketten csalódtak: a mézszáros oda sujtott s az éles bárdal levágta az asszonymnak négy ujját.

Nyoma veszett. Többször megesett már, hogy a némely barátunk címére küldött lap azzal a megjegyzéssel érkezett vissza, hogy az illető ismeretlen helyre költözött. Miután az ilyen megjegyzéseket roszakaróink is tehetik félrevezetésünkre, jövőben az ilyen eseteket közölni fogjuk lapunkban, hogy így nyoma jussunk a valóznak. Ujjában eltűnt: Kovács János erdőőr, kinek lakhelye volt: Apáczta, Csanád megye. Fölkérjük szíves olvasóinkat, hogy az illető mostani lakhelyét velünk közölni sziveskedjenek.

A gyilkos keringő. Igen szép verseket s novel-lákat írtak már a bálkirálynőről, a kit megölt a tánc. Arloing párisi orvos a minap tartott fölolvasásában kimondta, hogy a halálnak ez a fajtája minden inkább, csak nem poétikus. Az emberi verejték gőze ugyanis, mondja Arloing, ha meleg szobában, vagy nyári napon szívják be, nem ártalmas, de rendkívül káros, ha heves testmozgás közben lehetetik a tüdőbe. Ő kísérletet tett olyan mellényekkel, amelyeket híres bálózó fiatal emberek alaposan átitadtak. A mellényeket átszűr vízbe mártotta s ezt a vizet megitta kutyákkal. A kutyák lázas betegséggé lettek s néhány óra múlva a diftéria tünetei közt pusztultak el. Melyik fiatal leány gondolna arra, hogy csinos gallériának mellénye ilyen gyilkos bacillusokat hordoz magával a bálterem illatos levegőjében.

Terjedelmes üzletkör. Svájci újságokban olvassuk a következőket: Bernben a pályaudvarral szemben nagy bazárt nyitottak meg, melyet a berni kereskedők bizonyára nem üdvözöltek örömmel. Legalább azt következtetik egy berni újságnak következő hirdetéséből:

Grand bazar de Berne. Miután a helybeli divat-áru kereskedők fa-, üveg- és agyagáruk eladásával is foglalkoznak, ennél fogva mi is kénytelenek vagyunk üzleti körünket kibővíteni. Elismert jóságu és olosóságu árucikkeinknek kívül még a következő új cikkek eladásával és beszerzésével foglalkozunk: Kolbász (da-

rabja 27 cent), hasábolt bükkfa (14.19 frank ölenként), T-gerendák, konzervek, inggombok, ruhaszekerények, férfiföltők, palackzsőr, telegrafoszlopok, mézeskalács, épülettégla, pócza, ebédkoszt 51 cent), gőzmozdonyok, tyukszentapasz, rudvas, só, bors stb. Ezenkívül elvállalunk: vasalást, régi házak lebontását, cséledőkövetést, uszótanítást, köpjülőzést, masszálást, költségki-számítást, időjárás jósolást, előlegeket folyószámlával vagy a nélkül, pörök vitélet, zongorahangolást, állatseregletek szállítást, ablaküveg beillesztését, kéjvonatok rendezését, biciklitanítást, szőnyegkiporolást, cserebogarak fogdosását stb.

Pályázatok.

A „Budapester Ankündigungsbllt” egy kerületi vadász állomásra hirdet pályázatot, mely f. évi július hó 15-én lesz betöltendő. Pályázók képesítésüket és eddigi szolgálataikat igazoló bizonyítványokkal fölszerelt kérvényeiket küldjék be „Revierjagd” jelzéssel nevezett lap kiadóhivatalába: Budapest. VI. Váci körút 33 sz.

Ajánlkozások.

Egy 20 éves fiatalember, ki 3 éven át részben mint vadászsegéd, részben mint erdőlegény erdészeti gyakorlatban állott, a magyar német és tót nyelvet szóban és írásban birja, vadászsegédi vagy erdőlegényi állást ohajt elnyerni valamely uradalomban. Szíves ajánlatok, melyek beérkezte után azonnal személyesen fog jelentkezni s jó bizonyítványait fölmutatni.

Több évi gyakorlattal bíró, az irodai teendőkben is jártas jól szakvizsgázott 34 éves erdőőr önálló erdőkezelői állást keres. További tudakozódásokra az „Erdészeti Ujság” szerkesztőse az közelebbi felvilágosítást.

Szerkesztői üzenetek.

I. M. urnak, Mosóhánya. A Zichy-féle uradalom erdőgyakor-koiki állásánál megkövénáj az erdészeti akadémia elvégzését s így erre nem pályázhat. Az erdőkinestárnál a javadalmazás: I., II., III. IV. oszt. erdőőrknél 350, 300, 270, 240 forint közsépénz, szabad lakás, ennek hiában 50 frt lakpénz, 24 útra, tűzifa és 3 hold, holdankint 5 irtal megváltható illetmény föld. Az I., II., III. oszt. foerdőrknél: 480, 420 és 360 frt lakás, vagy lakpénz, mint az erdőőrknél, 36 útra. tűzifa és 4 hold illetményföld, vagy ennek feittir váltása.

J. A. urnak. Fenti üzenet második része önnek is szól. Bizonyítványával folyamodhatik ugyan az előkírt fokozatok bármelyikére, de a magasabb fokozatot alig sikerül elérnie, mivel ez rendszerint előléptetés után lesz a már alkalmazottakkal betöltve. 40 éves koráig mindig mint nyugdíjkepes vehető fel, ezen túl csak koronredéllyel. A pályázatok kiírásának ideje nincs megszabva, megis leginkább augusztus—szeptember hónapok azok, a melyekben legtöbb pályázat lesz kivehető. Kísérje figyelemmel „Pályázatok” rovatunkat. Nevét előjegyztem és alkalmaztán magán levélben bővebb értesítést is küldök.

Felölös szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:

Podhradszky Emil.

MAGYARORON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŐ ÓRAÜZLETE.

Alapítva 1847.

Bräusweller János
Szegeden. *és kiskisbolygósan
szőlő, cseresznye és mindenféle
a veronika inga-érintésnek
alk. alk.*

ÓRAK, ÉKSZEREK 10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve, írástól ponton eszközöltetnek.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

 legújabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus
hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk uolag megbízott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruhazati czikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Videki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

 Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlással akarják
régii vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállítói
A földmiveles m. kir. Ministerium szállítói.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.